

ÚJ FOLYAM. VI. KÖTET.

16. SZÁM.

BUDAPEST, 1888. OKTÓBER 14.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: IV. ker., Kecskeméti-utca 6. szám (Pallas irodalmi és nyomdai részvénytársaság).
Előfizetési árak: egész évre (két kötet) 8 forint; félévre (egy kötet) 4 forint; negyedévre 2 forint. *Egyes szám* ára 16 krajczár.

SÍRYA-VIGADÓK.

— Regény, írta Szabó Endre. —

(16. közlemény.)

XI.

Unni tehát nem unhatja magát Verpeléti Dénes.

Még ha magában van is, a dolgozó szobájába bezárkozva, akkor sem tölti ásitgatással az időt; mindig van valami, a min el-okoskodhatik.

Felvet ilyenkor magában sok minden kérdést; azok közt egyszer azt is, hogy valjon boldog-e hát ő az ő házasságában? Graczióza szép, kedves, elegans — irigyli tőle az egész világ. Az urak fiatalja, vénje körül rajongja a fiatal menyecskét. Valjon nem félti-e ő Gracziózát valakitől? Végig számolja gondolatában az udvarlókat mind... eszébe hozza azokat a csaknem bizalmas jeleneteket, a melyek a sűrűbben ellátogató hódolók és Graczióza közt időnkint lefolytak... s a végén vállat von, hidegen mosolyog és kimondja, hogy nem félti, senkitől sem félti a feleségét.

Talán mert többre becsüli magát a többieknel? ah nem, ah nem; csak — — úgy — — nem félti a feleségét...

S hát aztán szeret-e az, a ki nem félt?

Erre semmikép sem akarózik neki határozottan megfelelni.

Hanem annyit belát, hogy a házasság — bolondság, örültség...

A szerelem, a mit a fiatal házasulandó ember menyasszonya iránt érez, csak az oltárig, csak a nász-ágyig tart....

Ezzel bizonyosan mindenki így van a világon... Ha ő ezt tudta volna...

S véletlenül — (valjon csakugyan véletlenül-e?) eszébe jutott Évike... valami megnyugtató melegséget érez: «Lám, beh jó, hogy nem Évikével jártam így... szegénykével...»

...Egyszer aztán valami peres dologban, váltó-óvatolási historiában szaladgált a kerepesi-úton, ügyvédhez, hitelezőhöz... Nyitott kocsiban ült, úgy vágatott végig az utcán... Szembe vele egy vidéki «bricska» koczogott; a kocsis mögül nagy falusi napernyő terjengett fel.

A két koci elsurrant egymás mellett... Hanem a mint a vidéki koci épen befordult egy kisebb vendéglő udvarára, Verpeléti Dénes még mindig visszanezett s csak azután kapta vissza a fejét, mikor meglátta, hogy csakugyan nem csalódott... a falusi kocsiból is visszanezett valaki: szép, fekete szemű, karton ruhás menyecske: Szaladó Gáspárné, a volt Both Évike ült abban a falusi kocsiban, a férjével, a kasznár urral.

Verpeléti Dénes érezte, hogy elhalványult. Egészen elfelejtette, hogy micsoda ügyben szaladgál ő most, elfelejtette a kocsist megállítani annál a háznál, a hol dolga lett volna s csak akkor vette észre magát, mikor már kint voltak az útca végén. De csak hagyta menni a kocsis, öntudatlanul intett neki balra a kezével s rohogtak tovább a városliget felé. Mert most menjen ő alkudozni? most? Még visszatértében találkozhatnak azzal a — falusi kocsiival... azzal a falusi asszonynyal... a kinek azok a szép fekete szemei olyan kíváncsi örömmel villogtak ő rá vissza... egyáltalában nem árultak el bánatot azok a szemek... hm! úgy látszik: hamar megvigasztalódtak azok a szép fekete szemek... azok a csodálatos, fényes szemek... lám, lám!

S Verpeléti Dénes nevetni akart, de örült, hogy nem láthatja magát a tükörben, mert furcsa, boszus rángást látott volna ajkain nevetés helyett...

Már jó mélyen beértek léptetve a városligetbe, mikor elmerültségéből vidám kaczagás és beszélgetés ébresztette fel.

Egy kis lovas csoport jött vele szembe! Mindjárt megismerte Paszternák Alkibiadeszt, mellette közepén a feleségét Gracziózá, aztán egy uhlánus hadnagyot, hátul pedig Karbunkuluskövy Adolárt, utóbbi a paripáján, a mely a tavaszi versenyen díjat nyert s a melyet Adolár nagy udvariassággal «Gracziózának» keresztelt el, azt mondván Verpelétinének, hogy az ő tiszteletére, Van der Mandernének pedig hogy az övére, mivelhogy a derék anyát is Gracziózának hitták valamikor.

Verpeléti, most, mikor őt olyan régi multba visszamenő gondolatok foglalkoztatták, végtelen kellemetlenül lepte meg ez a találkozás. Mikor először történt meg vele, hogy egy tiz-ezres kölcsönért a lejárat napján huszezetet követelt az öreg Karbunkuluskövy, nem volt úgy konsternálva, mint most, mikor a falusi brieskáról, a falusi fiatal asszonyról gondolkozva, egyszerre ez a czifra társaság állt előtte. Hej csak tehette volna, hogy rákiáltson a kocsisra: «Hajts vissza!» De már késő volt.

Felesége a lovagostorával feléje suhintott s kaczagva szólt:

— Ni, az én medve férjescském! Kibujt az odujából. Mily keliemes találkozás! Mily szerencse! Hogy van ha szabad kérdezniem?

A kocsi megállt, Verpeléti mosolyt kényszerített a rezára, üdvözölte a társaságot s mindjárt mentegette magát, hogy sajnálatára nem maradhat velök.

— Sok dolgom van ma; még délig kell egyetmást elintéznem.

— Persze: megint valami értekezlet a «magyar ipar terjesztése ügyében», — mondá tettetett duzzogással a felesége.

Verpeléti kelletlenül vállat vont. «Mintha nem tudnád, hogy miben járok. Van is nekem most eszembe afféle ostoba gyülekezés! Van is nekem most olyan kedvtelésekre érkezésem».

— Csak egy kis friss levegőre jöttem, — folytatta Verpeléti hangosan, nem is válaszolva a feleségének, — megyek vissza a városba. Hajts! Isten önökkel, uraim!

— Este az operában leszek! — kiáltotta a Dénes kocsija után a felesége, mintha csak légyottot adna neki.

Azzal Verpeléti ment a városnak, a lovaglő társaság pedig neki a városligetnek.

Verpeléti még egyszer visszanezett. Látta, a mint a paripák gyorsabb tempóban elindultak, Graczióza hosszú uszályos, fekete ruhája lobogott a légben, cilinderkalapjának fátyola kaczerül röpködött nyugtalan feje körül... s Verpeléti csak megingatta a fejét, keserűen mosolygott és örült, mikor a bokrok eltakarták őket egymástól.

Megint vissza került a kerepesi-utra. Kalapját lehuzta a szemére, úgy hajtatott el az előtt a kis vendéglő előtt, a melybe a falusi kocsi bekanyarodott. Sokáig értekezett egy hitelezőjével, sápadtan jött ki onnan. Nem járt szerencsével a hitelező nem tágitott, nem akart várni. Hajtatott a bagoly-utca 7-ik szám alá, az öreg Karbunkuluskövyhez. Mikor odaért, egy ideig megállt a kapu előtt, mintha még egyszer meg akarná magának gondolni a dolgot. Kivette zsebéből a jegyzőkönyvét, végigfutotta azokban adósságai részleteit, aztán idegesen visszadugta a zsebébe a jegyző-könyvet, oda ment a csengetyű fogóhoz és meghuzta azt, de nagyon csendesen szerényen, kéréleg...

Karbunkuluskövy Salamon kinyitotta az ajtót s csaknem azzal a tekintettel fogadta vendégét, mint mikor ez először látogatta őt meg, mintha nem tudná elgondolni, hogy ugyan mit akarhat «ez» itt?

— Jó napot Karbunkuluskövy ur!

— Alázatos szolgálja.

Salamon «bácsi» ezt még mindig a küszöbön állva mondja, mintha nem akarná addig bebocsátani a vendégét, míg nem tudja tőle hogy mit akar?

— Mivel szolgálhatok, kérem alássan?

— Husszú dolog az, Salamon bácsi, mosolyog Verpeléti Dénes, majd elmondom.

Karbunkuluskövy félre áll és bebocsátja Verpeléti. A mint beérnek a belső szobába, Karbunkuluskövy leül, aztán megkínálja ülással Verpeléti is.

— Hát mit volna az a hosszú ügy, kérem alásan?

— Általánosságban bizonyosan tudja, Salamon bácsi, hogy —

— Általánosságban, persze, hogy tudom, — simítja végig a szakállát Salamon, miközben nagyot sóhajt, megvakarja a feje búbját, nyög, — hát csak tessék elmondani a részleteket is, ha ugyan rám tartoznak?

— Tudja, Salamon «bácsi», (óvatosan mindig «bácsi», sohasem «Karbunkuluskövy úr», mint ezelőtt igen gyakran), arra a gondolatra jöttem, hogy konvertálni kellene a tartozásaimat.

— Minek? kényelmesebb az ügy részletekben.

— Annak, hogy én már igazán sokszor azt sem tudom: mikor, mennyi adósságom jár le?

Karbunkuluskövy a fejét ingatja, a szakállát simogatja, nézi az asztal alját, de egy szót sem felel.

Verpeléti folytatja:

— Most is, egészen megleptek egy nagyobb összegű vállóval...nem is számítottam rá... mert ha számítottam volna rá, hát nem hagytam volna idáig menni a dolgot...pörrel fenyegetnek...

Olyan alázatos volt az a hang, a melyen a dúsgazdag Verpeléti-örökös beszélt.

Hanem Karbunkuluskövy csak hallgatott konokul.

— Hát azt gondoltam, — folytatta Verpeléti, — hogy összeszedném itt-ott levő adósságaimat, s beváltanám azokat Salamon bácsi.

Salamon bácsi felhúzta a szemöldökét, a könyökével megigazodott az ülésében és olyan pozíciót vett, mintha védelmi állásba helyezkednék; aztán végre megszólalt:

— Mennyi tartozása van kegyednek?

Verpeléti ez a «kegyed» szó mintha mellbe vágta volna. De eltitkolta azt s benyult a belső zsebébe, kivette az író tárczáját s elkezdte elő sorolni: Karbunkuluskövy ennyi meg ennyi, Blau Izsák ennyi s ennyi, Stern Árpád ennyi s ennyi, egész litánia, a mit Karbunkuluskövy egy krétával felírt az asztal lapjára, aztán összeadta.

— Háromszázezer forint, — mondta ki közönyösen ezt a pogány nagy összeget Karbunkuluskövy Salamon.

— Annyi! — hagyta rá sóhajtván Verpeléti, a kinek egyúttal az is átczikázott a fejében, hogy talán épen a felét kapta ő meg annak a pénznek, magára és háztartására pedig talán csak az ötöd részét költötte el az alatt a néhány év alatt, a meg nem kapott részt úgy hívják, hogy kamat, a megkapottnak el nem költött részét pedig úgy, hogy kártya-veszteség.

— De azt csak kegyed képzeli, hogy annyi — szólott aztán Karbunkuluskövy Salamon, — még épen száz-ezer forinttal több.

— Lehetetlen! Kifejejtettem volna valamit?

S egy cseppet sem döbönt meg Verpeléti, csak kereste a padláson a szemével, hogy ugyan mi lehet még az a százezer?

(Folyt köv.)

A LYUKAS HARISNYYA.

Valami látványosságot néznek. A hátul állók azonban nem láthatnak semmit, mert az első sorban felállnak a nézők a padokra. Egy tréfás úr előtt éppen egy hölgy fogja el a látást.

— Ejnye! — dörmög a tréfás ur, de úgy hogy a fiatal hölgy is meghallja, hogy lehet már ilyen csinos leánynak nem vigyázni arra, hogy ne álljon fel és különösen ne huzza fel szoknyáját, mikor ilyen nagy lyuk van a harisnyáján.

Ez használt, a leány szégyenkezve szállt le, aztán sikerült neki valahogy szemlét tartani a harisnyája felett s meggyőződve róla, hogy nem lyukas a harisnyája, indignálódva szól az emberhez:

— Kövesse meg magát uraságod, az én harisnyámon nincs lyuk.

— Nincs-e? nevet az ur, -- de bizony van, kedves kisasszony különben hogy tudná felhuzni?

A HIVATALBÓL.

— Én uram, a magánéletben igen jó, szelid, csöndes ember vagyok, a hivatalban azonban nem ismerek senkit és semmit, hogy trivialisan, hanem jellemzően fejezzem ki magam, ott olyan vagyok mint a marha! Igen uram, mint a marha!

— Nekem azonban úgy tetszik, hogy főnök úr mindig a hivatalban van.

VÁLOGATÓS SZÁLI.

Száli. Tátikám, nem kell az a Klein, vagy a hogy most hívják: az a Kiss, nekem kell csak a Herr von Nagy.

Apa. Nű, látod hát, nem igaz, a mit mindig mondtam, hogy nagyra-vágyó vagy?

A HIVÉS NETOVÁBBJA.

— Hát hiszen én elhiszem mind, a mit ön mond, csak szeretnék olyan szamarat látni, a ki nekem is elhinne ilyeneket.»

KÉTÉRTELMŰ.

— Nagysád, itt hozom az ígért regényt; hanem bocsánatot kell kérnem, hogy rögtön távozom, de sürgős dolgom van a hivatalomban.

— Oh, Gyoroki úr, ön nagyon kedves!

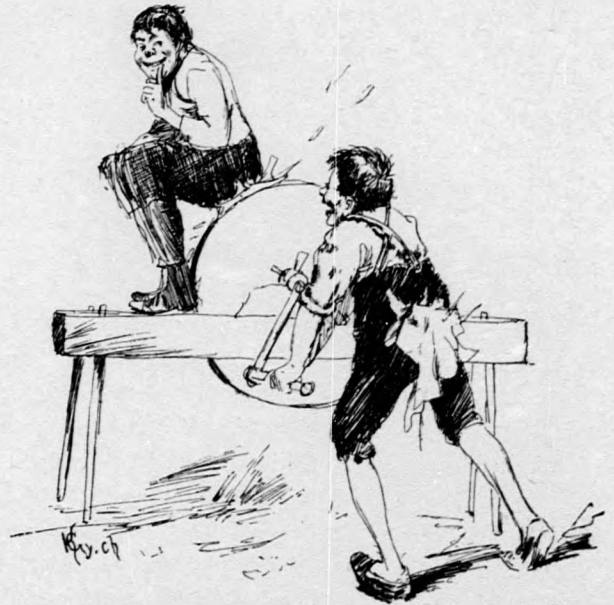
KIFOGTAK RAJTA.

Nem győzte már az apa az ő két kis fiát nadrággal, annyit nyúztak; kétségbeesésében a csizmadiával varratott nekik bőr-nadrágot, — de a mint reggel felhúzták azt a nebulók,

ebédre már dicsekedve mutatták az apjoknak, hogy sikerült ám azt is alaposan tönkre tenni.

— Hát aztán hogy tudátok már szét tépni, ti gazemberek?

— Oh, papa, nagyon könnyen: kiköszörültük.

POST FESTA, DE MÉG MINDIG JÓ.

Számi: Thodol te őszni?

Dávid: Hodne todnám őszni? Mikor az én totám edj híres őszömester...

Számi: Tolán a Pólszky Ferencz is ú nála tonolt őszni?

VÁLTOZNAK AZ IDŐK.

(Esküvő előtt.)

Menyasszony. Géza, micsoda csillag az ott?

Vőlegény. A «Venus», kedvesem.

Menyasszony. Nincs annak valami jelentősége?

Vőlegény. De igen, az a szerelem csillaga.

(Idők multával.)

Feleség. Micsoda csillag az, Géza?

Férj. Az esthajnal-csillag.

Feleség. Micsoda jelentősége van annak?

Férj. Jaj, de furcsa kérdés: hát az, hogy mindjárt este lesz.

JÓ ORVOS.

— Kedves barátom, tanácsolom önnek, hogy fogadja fel házi orvosául Kódogó doktort. Látja, mióta ő a házi orvosom, még soha semmi bajom se volt.

SUGÁS UTÁN.

— Góliát egészen föl volt fegyverkezve, Dávidnál pedig csak egy parittyája vala.

— Ki volt az a Góliát?

— Egy órás.

BEMUTATTA MACÁT.

Ez a kis adoma még abból az időből való, mikor a hadseregben «felcserek» voltak alkalmazva. — Egy magyar mágnás meghitta ebédre az ezred tiszti karát, felcserrel együtt. Ez rangjához képest egy asztal végén foglalt helyet. Ebéd közben egy inas inni valókat hordott szét s töltögetés közben megnevezte az italokat, hogy valjon parancsol-e abból az illető vendég? A felcserhez érve, szintén udvariasan meghajtja magát s azt mondja: «Medoc».

Mire felugrik a helyéről a felcser s egész udvariasággal felel:

— Oberwundarzt Vibiral.

NYOMÓS BIZONYÍTÉK.

— Ah, Csombor úr, nem hiszek önnek, nem hiszek; a férfiak mind oly kétszínűek; csak beszélnek a szerelemtől, s mind hűtlenek.

— De nagysád, kérem, ki volna oly örült, hogy csak tréfáljon a szerelemmel a kegyed óriási gazdagsága mellett?

A KATONA-ISKOLÁBÓL.

Tiszt. Néha megesik, hogy valami merészebb vállalkozásra felszólítják a legénységet, hogy ki akar vállalkozni. Nos, Csepergő: ha ilyenkor azt mondja a vezénylő tiszt, hogy «önkéntesek előre!» mi a kötelessége a jó katonának?

Csepergő. Hát gyorsan földre lép és helyet enged, hogy az önként vállalkozó előre léphessen.

NAGY SZIVESSÉG OKA.

— Isten megáldja, kedves nénike; köszönjük a szíves vendégséget, bocsásson meg, ha terhére voltunk.

— Oh, kedves leányaim, hiszen olyan keveset ettetek, máskor is szívesen látlak benneteket.

1.

4.

2.

5.

3.

6.

7.

MI A GOROMBASÁG?

Egyszer úgy tetszett Kócz Péternek, hogy valaki kopog az ajtaján. Kiáltott is mindjárt nagy szívesseggel, hogy szabad. De csak nem nyílt ki az ajtó. Kinyitotta hát ő s akkor látja, hogy senki sincs odakint. Erre aztán méregbe jött.

— Na már ez aztán furcsa! Ha egyszer azt mondom, hogy szabad, s még sem jön be senki, elég figyelmetlenség. De ha ki is nyitom az ajtót s még sincs ott senki, na ez már igazi gorembaság.

MEGÉRTETTE.

— Tudón gondolatot olvasni tenye reből? kérdezte Pimpinella kisasszony s kaczer mozdulattal nyujtotta kezét egy fiatal embernek. S az jósolni kezdett:

— Kegyed szerelmes, kisasszony szeretne férjhez is menni, de még nem találta meg az igazit...

— Sőt...szólott közbe a negyven éves szépség szende pirulással.

— Vagy mit is mondok? Megtalálta és nyomban el is veszi tette, — egészítette ki a gondolatolvasást a megszeppent gavallér.

HOGY SZERETNE-E ?!

Börtönbe került a takarekpénztári igazgató. Meglátogatja egyszer egyik igazgató tanácsos és miután diskurálgatott vele, készült eltávozni, ezuttal is a szokásos frázissal élven:

— No, de nem alkalmatlankodom már tovább, mert hátha az igazgató úr *ki szeretne sétálni!*

MÓR E S.

Apa: Mit eszelazt a pcesenét az ujjaddal, te czodar, hiszen nem spenót azt!

EGY PESSIMISTÁNAK.

Csak nyavalyogsz. Minden bajod Elpanaszold melegiben.
Hogyan? Élni nem érdemes,
Panaszkodni pedig igen?

Révész Ernő.

AZ ISKOLÁBÓL.

A cigány jelenlétében a tegnap feladott leczkéről egyik tanítványtól számot kért a tanító. Midőn a gyermek nem tudott feleletet adni, a régi tanítói módszer szerint haragosan rákiáltott a tanító, s vonalzóval rá akart ütni az ujjaira.

— Hagyjon neki békét tanító ur, — rimánkodott a cigány — hisz azst még én magám sem tudnám megmondani.

Valamelyik szárny-vonalon történt, hogy az egész vonatra egyetlenegy útas, egy paraszt asszony szállt fel. Ez is meggondolja magát s szerényen szól a konduktorhoz:

— Tudja mit kigyelmed: én miattam egy magam miatt ugyan kár vóna a masinát fárasztani — ráérek én később is elútatni, ha majd többen leszünk.

SZINHÁZBAN.

— Láttad azt a kis kóristánét? Minő pompás gyémántjai vannak! Mit szólsz hozzá?

— A kettő közül bizonyosan hamis az egyik: vagy a leány, vagy a gyémánt.

DIYATOS SZAKÁCSNŐ.

Husért megy a mészárszékbe és így szól:

— Kérek egy kiló borjuhust, de sok csonttal.

— Ugy? Aztán miért?

— Mert az enyém a «csont-péNZ».

VASÚTON.

Ketten utaztak a coupéban: Miska bácsi meg egy csinos fiatal hölgy. Miska bácsi szeretett volna már egy kicsit füstölni is, de illőnek tartotta előbb megkérdezni a hölgyet.

— Megengedi-e, hogy szivarra vagy cigarettre gyujtsak.

Mire a hölgy:

— Nagyon sajnálom, de sem egyiket, sem másikat nem szivheltem.

— Pompás! — kiáltott fel Miska bácsi s előszedte a tűzszerszámot. Akkor hát a pipához van szokva. Én magam is jobban szeretem.

S nyomban rá is gyujtott.

MODERN.

A férje arczképét festette egy asszonyság s mikor készen volt, azt mondta a festőnek.

— Nagyszerűen sikerült, uram csak hogy a legkisebb hasonlatosságot sem bírom felfedezni benne.

— Hasonlatosság? Jaj kérem, ha kegyed azt keresi, hát akkor menjen egy közönséges fotograflushoz. Én művész vagyok!

EZ IS MENTSÉG.

Asszonyka: (férjéhez, ki épen hazatért Ischlből.) Igazán nem szép tőled, hogy egész nyáron nem viseltd a jeggyűrűmet. Hallottam, hiába is tagadod.

Férj: De kedvesem, abban a kellemetlen hőségben!

ANTIQUARIUSNÁL.

Diák: Nem venné meg tőlem ezt a Történelmet.

Kereskedő: Bocsanat, csak könyvtárakat szoktam venni.

Diák: Hiszen ez az én egész könyvtáram.

JOB B FÉLNI, MINT MEGIJEDNI.

Dülő úton sétálgatott Ieziggel Salamon, mikor egyszer csak nyul fut keresztül az uton. Iezig is átugrik az árkon s szaladni kezd. Kiabál utána Salamon, de Iezig csak futtában felel vissza.

— Azt mondol csak edj nyul? Persze! Nyul után gyün a vadász s azt hiszelsz, én adjon lüvetem magamat?

ELVBŐL.

Feleség: Édes férjem, vedd meg nekem azt a szép ruhát, melyet kiválasztottam.

Férj: Tudod szivecském, hogy minden kívánságodat parancsnak tekintem. Csak hogy a parancsnak meg én elvből nem engedelmesskedem.

VAN ESZE.

Második osztályu vasuti jegyet váltott Kohn Lévi, és szépen beült az első osztályba. A jegy megvizsgálásakor persze rögtön észrevette a vonatvezető. Rá is támadt Lévire.

— Hát maga hogy mer első osztályban utazni, mikor a jegye nem ide szól.

— Soha se ne mérgeződj magát az oreság, — felele Lévi. Hát bolond vadjok én? Van nekem edj jegyem zweiter Classe és utazom a harmadik osztályba? Wie haiszt?

ELŐNY.

Az új lakásában látogatta meg Potyondi urat a barátja. Hiába tetszett neki a berendezés, az ötödik emelet lépcsőjére még is panaszkodott.

— Hogy jutott eszedbe ilyen magasra költözni? kérdezte tőle. De mikor megtudta, hogy a Potyondi úr anyósa asthmában szenved, megértett mindent.

DE MÁR AKKOR KÉSŐN LESZ!

Úr: (A kinek a haját bodoritják, a borbélyhoz.) Csak vigyázzon, kérem. Talán jobb lenne, ha előbb papirosra próbálja meg a tüzes vasát.

Fodrász: Ne tessék félni. Ha égni kezd a haj, rögtön észre veszem én a füstöt.

TÖRVÉNYSZÉK ELŐTT.

Könyörög a vádlott: Kérem alázattal a tekintetes urakat, ne legyenek most nagyon szigoruak hozzám. Hiszen elébök kerülök én megint nem sokára.

BIZIK Ő!

I. Férj: Pajtás, vigyázz a feleségedre. Nézd csak, hogy jár körülte az a fránya huszárhadnagy.

II. férj: Oh, a feleségem! Abban megbizom én, az tiszta mint az arany, de abban a huszárban — abban én sem bizom.

FOKRÓL-FOKRA.

Királyi tanácsosi címet kapott Borda Márton úr s tudatta a feleségével:

— Hát most már ezentul nagyságos asszony a czimed, édes lelkem. Add tudtára a cselédeknek.

— Rézi! — kiáltotta be az asszony a szobaleányt, — mától kezdve nagyságos asszonynak czimezzem.

— Igenis, kérem. De rögtön megmondom a szakácsnénak is, hogy aztán engemet meg kisasszonynak tituláljon; meg a Sári szolgálónak, hogy ne tegezzen ha már egyszer királyi tanácsosnál lakom!

MIRE NEM SZÁMÍT!

Fősvény : Ha már meg kell halni, orvos úr, hát nem lehetne úgy csinálni, hogy még újév előtt meghaljak?

Orvos : Ugyan miért?

Fősvény . Mert akkor nem kellene annyi újévi ajándékot kiosztogatnom.

RÁTÓTRÓL.

A rátótiak kuglizó-társaságba álltak: a társaságnak alapszabálya is volt, a melynek egyik paragrafusa így hangzott: «7 §. A ki a kuglizóban illetlenül viseli magát, azt magának tulajdonítsa.»

AZ ISKOLÁBÓL.

Tanító . Bandika! mondd el a hét napjait.

Bandika . Hétfő, kedd, szerda, csütörtök, péntek, szombat.

Tanító . No ez még csak hat, hogy hívják a hetediket? Megállj, segítékrajtad: mikor szokott mamád templomba menni?

Bandika . Mikor apa új kalapot vesz neki.

HUMANUS.

Rendőr-kapitány . Ön a múlt éjjel két rendőrt megvert. Mi vitte önt erre a kihágásra?

Jogász . Tisztán a humanitás, kapitány ur, mert annyi ütleget egy rendőrnek mégis csak sok lett volna.

DE HOGYAN?

Kegyes asszonyság volt Sárgáné s még a végrendeletében is meghagyta, hogy férje évenként tizenkét gyermeket ruházzon fel. Meg is tette a kívánságát Sárka ur az első éveken. Hanem aztán kezdte belátni, hogy roppant sokba kerül a holdogult utolsó akarata. Nem teljesíteni szintén nem akarta. Teljesítette ezentul is, de azt a bizonyos tizenkét gyermeket ezentul Kamerunban öltöztette fel, hol tudvalevőleg a divat még nem haladt túl a fügefa-levelén.

ÉKESEN.

Ur : Hány éves drága kisasszony?

Kisasszony : Holnap leszek huszonhárom.

Ur : Azt mindjárt gondoltam, hogy tülesett már a katona vizitációzión...

DE SÜTEMÉNY MÉGIS KELL.

Mama : Ha még egy darab süteményt megeszel, beteg leszel.

Bandika : Jól van, mamácska; akkor hát adj még egy darab süteményt s küldj el a doktor-bácsiért.

NEM MOSZÁJ NEKHEM MINDIG PIPÁLNI.

Stern Dávid, kecskeméti nyúlőr-kereskedő Budapestre érkezett kocsijával. Nagy dohányos lévén, pipáját az egész úton szájában tartotta. Szerencsétlenségére oly borzasztó vihar dühöngött, hogy daczára a nála volt két pakli gyufának, az egész úton egy szippantást sem tehetett. Mikor már Budapestre érkezett, pipájára nézett és így monologizált:

— Moszáj nekhem mindig pipálni? Nem moszáj nekhem mindig pipálni!

Süketeknek

Egy személy, ki egyszerű szer által 23 évi sükettség és fülzugásától meggyógyult, készségesen küldi annak leírását német nyelben mindenkinek ingyen. Czím:

Nicholson, Wien, IX., Kolingasse 4.

Atelier Parisien

7350 (Halácsy)

legésinosabban
berendezett

Fényképezési műterem
Budapest, Haris bazár.

*Fényképek
a legtökéletesebb
kivitelben és jutá-
nyos áron készíttetnek.*

PALLAS

irodalmi és nyomdai részvénytársaság kiadóhivatalában (Budapest, Kecskeméti-utca 6)
kapható:

NÉPSZERŰ CSILLAGÁSZATTAN

Az égboltozat egyetemes leírása.

Irta: Flammarion Camille. Fordította: Hoitsy Pál.

360 ábrával, színes könyvismertető és csillagászati térképekkel. — 2 kötet
Füzve 8 frt. Diszkötésben 12 frt.

A PALLAS

kiadóhivatalában (Budapesten, Kecskeméti-utca 6. sz.)
kapható:

A MAGYAR ÖRÖKÖSÖDÉSI ELJÁRÁS

BIRÓSÁGOK ELŐTT.

IRTA

RÓNASZÉKI TRUX HUGO,

HITES KÖZ-ES VÁLTÓ-ÜGYVÉD

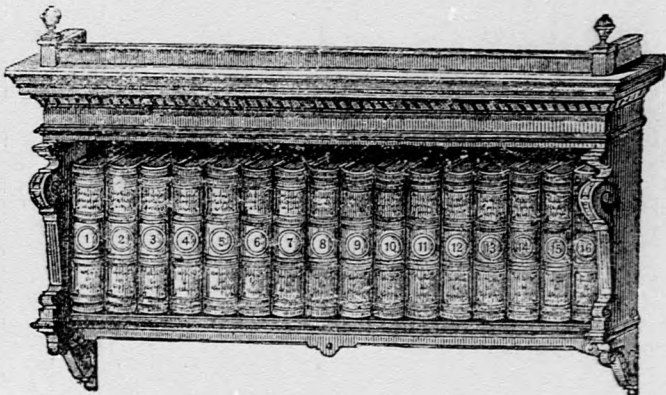
BUDAPESTI KIR. ITÉLŐ-TÁBLAI PÓTBIRÓ.

Ára 1 forint 80 krajczár.

BARNA FOGORVOS

Budapest, Váci-utca 24. szám.

Készít egyes fogakat, fogsorokat és plom-
bokat, jótállás mellett; árak mérsékelték.

MAGYAR LEXIKON

AZ EGYETEMES ISMERETEK
ENCYKLOPAEDIÁJA.

16 vaskos kötet és 1 kötet képes atlasz.

Ára füzve 48 frt, kötve 64 frt.

Kötetenként füzve 3 frt. Kötetenként kötve 4 frt.

Évtizedekig várta közönségünk egy magyar lexikon megjelenését, mely pótolta volna a régen elfogyott Ismeretek tárárt, s a magyar viszonyokkal nem törődő német Conversations-Lexikonokat. A fenti munka e hézagot akarja pótolni. — Elég bő, hogy akár Brockhaus, akár Mayer Lexikonjait nélkülözhetővé tegye, másrészt hazai viszonyainkra oly nagy mérvben van tekintettel, hogy semmi-fele más idegen nyelvű Lexikon nem pótolhatja e tekintetben a Magyar Lexikont.

Ezen a maga nemében egyetlen és különösen a magyar viszonyokat fölkaroló, minden tudományágat, történelmi, földrajzi s életrajzi adatokat tömören magában foglaló mű, egymaga ugyszólván egész könyvtárt pótolni képes.

Ha komoly, s jelentékenyebb ünnepi ajándékról van szó, nem adhatunk alkalmasb művet, mint a minő a Magyar Lexikon.

Kapható minden könyvkereskedésben és a

PALLAS

IRODALMI ÉS NYOMDAI RÉSZVÉNYTÁRSASÁG
KIADÓHIVATALÁBAN

Budapest, Kecskeméti-utca 6. sz.

FRANCZIA-MAGYAR

SZÓTÁR.

Szójegyzék és nyelvtan, megjegyzések a francia akadémia és a legjelesebb francia szótárírók után, 3 nagy kötet, füzve 10 frt, köive 12 frt.

Mindennemű, ugyszintén **hallowas kocsik** százra menő készlet következtében olcsón még a legkedvezőbb részletfizetésre is eladatnak.

BOGDÁN JÓZSEF,
kocsigyáros Budapest, IX.,
Páva-utca 10-12. szám.

RAKTÁRAK: IX., Páva-utca 7. és
muzeum-körút 10. és 19. 307

HIRDETÉSEK

az Üstökös részére felvételnek kiadóhivatalunkban

BUDAPESTEN

Kecskeméti-utca 6. sz. alatt.

Helyiség változtatás!

Van szerencsém értesíteni a nagyérdemű közönséget, hogy az eddig V. ker., Erzsébet-tér 19. számú házban létezett szabó üzletemet, IV. ker., Ferencziek bazára 37. számú bolti helyiségbe tettem át, egyúttal köszönetem nyilvánítom az eddig bennem helyezett bizalomért, s kérve, hogy ezen bizalmat új helyiségemben is fenntartani méltóztassanak kiváló tisztelettel

CSORBA ADÁM, férfi-szabó.

Megjelent és kapható

a **PALLAS** irodalmi és nyomdai részvénytársaság kiadásában (Budapest, Kecskeméti-utca 6.)

Nyilvántartási utasítás

a cs. és kir. hadsereg és hadi tengerészet számára.

I. rész:

A legénység állományába tartozó gyének.

Hivatalos kiadás.

Kiadta a magyar kir. honvédelmi miniszterium.

Ára 45 kr.

Műfog, fogsor

és mindennemű javítás készítettik
rendkívül olcsó áron
teljes jótállás mellett

GROSZ LAJOS.

1878. évben alapított műtermében

Budapest, IV., Magyar-utca I. szám,
a Hatvani-utca sarkán.

Dél előtt 9-12 és délután 2-6-ig.

A PALLAS

IRODALMI ÉS NYOMDAI RÉSZVÉNYTÁRSASÁG

(Budapest, IV., Kecskeméti-utca 6.)

kiadásában megjelent és minden hazai könyvkereskedésben kapható:

Dr. BIHARI PÉTER (egyet. magántanár): **Egyetemes és részleges eszthetika.** 630 lap. Ára 3 frt.

Jelenleg az egyetlen rendszeres eszthetika magyar nyelven.

A budapesti társaság. Fővárosi fény- és árnyképek. Ára 3 frt

A Vassili „Société de Berlin” munkájának modorában írt mű a magyar főváros társadalmának főszereplőiről. 1800 többé-kevésbé a nyilvánosságban szereplő egyénről történik benne megemlékezés.

PETELEI ISTVÁN: **Az én utcám.** Elbeszélések egy kötetben 17 iv 280 oldal. Ára füzve 1 frt 80 kr. — **TARTALOM:** 1. Őszi napsugár. — 2. Szeret. — 3. Szomszédaim: I. Patakiék és a néni. II. A rácz Bogláról. III. Klára az anya. IV. Sugár a buba! V. A porkorom inspektor. VI. Kati. VII. Két gyermekről. — 4. A kapu be van zárva. — 5. Máli. — 6. Rosz vásár.

A mély és igaz vonás sok ez elbeszélésekben. A jellemzés ereje nem egy helyütt meglepő. Az előadásban pedig Petelei virtuoz. Legjelesebb elbeszélő nk közt gyorsan helyet tudott szerezni magának.

HUME DÁVID: **Közgazdasági tanulmányai.** Ford. KÓRÖSY JÓZSEF. Ára 1 frt 80 kr., kötve 2 frt 40 kr.

MAROSSZÉKI

TÖRTÉNETEK

Irta

JAKAB ÖDÖN

Gyárfás Jenő rajzaival.

Ára 2 frt.